

[Poul Schlüter]

marks velstand slået uopretteligt i stykker. Man kan lige så godt sige det helt ligeud: som tingene er tilrettelagt, blev året 1979 netop det år 1970erne igennem, hvor de offentlige udgifter steg mest, og hvor der blev ansat flest nye medarbejdere hos det offentlige. Netop i dette år, hvor vi skulle have skabt balance i tingene. Det er helt uansvarligt, som regeringen lader alt udvikle sig uden forsøg på at styre.

Jo, regeringen har, som statsministeren nævnte og venstres ordfører repeterede, gennemført en lang række nye love. De fleste af dem er udgiftkrævende. Det er jo ingen kunst for politikere at gennemføre nye udgiftkrævende foranstaltninger, der øger serviceniveauet på den ene eller den anden vis i det danske samfund; det er ingen kunst, hvis man har pengene. Men det er skade, når de ikke er der. Kunsten i år skulle jo netop bestå i at begrænse de offentlige udgifter, for det er der behov for.

Nu møder vi så en vismandsrapport, som konkluderer, at vor udlandsgæld vil blive på det nærmeste fordoblet over 3-4 år.

Nu er den på ca. 60 mia kr., og om 3-4 år vil den være på knap 120 mia kr. Hvad siger regeringen egentlig til det? Siger den noget? Gør regeringen sig klart, at virkningen vil blive en kæmpemæssig afdrags- og rentebyrde, som vil lamme al sundhed i den danske samfundshusholdning i 1980erne?

Med andre ord, hvis den nuværende regering afstår fra at bringe balance i dansk økonomi nu i slutningen af 1970erne, så bliver virkningen, at vi heller ikke i 1980erne kan rette tingene op, så er alt ødelagt. Derfor må denne vanvittige udvikling standses, og det må være nu, kursen må lægges om i den økonomiske politik. Regeringen kan ikke blive ved med bare passivt at registrere alle ulykkerne, som siges at komme udefra. Der må føres en helt ny, hård økonomisk politik, som kan overbevise om, at der er vilje og evne hos os selv til at føre landet ud af krisen.

Hvordan kan det så gøres? I det konservative folkeparti mener vi, at regeringens og LOs letsindige overenskomstløsning dikteret af hr. Thomas Nielsen med statsministeren og udenrigsministeren som penneførere ikke kan blive stående gennem de næste 2 år. Denne gang er overenskomsterne jo rent lov-

værk, og derfor har folketinget – anderledes end måske tidligere – både pligt og ret til at ændre indholdet, når det nu viser sig, at overenskomsterne giver danske arbejdspladser langt større omkostningsstigninger end de lande, vi konkurrerer med. Der må gribes ind med lettelser af skatetrykket i stedet for de planlagte lønstigninger, som skader alle. Vi må nødvendigvis have nogle år med sikkerhed for, at danske arbejdspladser ikke får større omkostningsstigninger end de andre. Det er den eneste vej til højere produktion, eksport og beskæftigelse. Vi ved jo alle, at for lønmodtagerne er det bedre med lavere skat fremfor højere løn ligesom for virksomhederne.

På samme måde må vi nu have nogle år med et totalt loft over det samlede offentlige udgiftsniveau. Folketinget må udfordre kommuner og amter til lavere udgifter, men vi kan kun gøre det ved at slette snesevis af nuværende lovkrav, så det lokale selvstyre bliver friere stillet. Budgetredøgørelsen peger jo på, at der ligger uhyggelige udgiftsstigninger foran os hos amter og kommuner. Det er regeringens ansvar i dette øjeblik at hindre den katastrofale forøgelse af kommuners og amters udgifter, som er bebudet. Udgiftsstigninger på 16-17 pct. gennem flere år foran os vil være ødelæggende for den økonomiske sundhed i Danmark.

Men vi må også erkende, at regering og folketing gennem årene har pålagt kommunerne alt for mange opgaver, og at lovgivningen har fastsat bestemte krav om service, så kommunernes selvbestemmelsesret er gået fløjten. Det er i dag vel kun højst 7 pct. af kommunernes udgiftsområde, som de selv disponerer over, resten er dem påtvunget af lovgivningen. Det må ændres. Vi mener, at vi må ændre i snesevis af love, så kommunerne får en friere stilling og dermed ærlige sparemuligheder. Om opgaverne skal løses dyrt og flot eller blot anstændigt og billigt, det må vi lade blive en sag mellem kommunalbestyrelserne og deres vælgere. Det er staten, som i årtier – og vi har alle et medansvar – har drevet de kommunale udgifter i vejret. Det er et kernepunkt at ændre, hvis man ønsker de samlede direkte skatter sat ned. Vi må vælge mellem højere serviceniveau og højere skatter eller loft over serviceniveauet og loft over skatterne. Vi vælger det sidste.